

Těžko mluvit o konci tam, kde nenastal začátek. Těžko hledat v pravici ono pravé smýšlení, když stojí na dogmatech liberální ideologie, jejímž jádrem je revoluce, převrat tradičních poměrů, přehodnocení všech hodnot z pravého řádu na levou anarchii hákem tržové demagogie, kupecké morálky a plebejského rovnostářství. Tržní vepřín nebo Potěmkinova vesnice. Žádný rozdíl. Není nic pravého v liberálním pomatení demokratismem a plutokratickou chamtivostí. Když říkám pravé, mám na mysli vše ryzí, původní, pravdivé a vědoucí, jinými slovy v pravdě konzervativní. Naopak levicové je vše co bourá, ohlupuje, chytračí, přebarvuje, lže a běsní ve jménu liberální demokracie a pokroku.

Růžové tornádo smetlo modré ptáky ze špiček stromů, když lidé vyjádřili svůj odpor proti hromadě trusu, která po nich povážlivě roste, a pověřili levici, aby vyčistila ten Augiášův chlív nadepsaný Česká kotlina. Nemyslím, že vítězství ČSSD předznamenává růžové časy. V to snad ani nikdo nedoufá. Jde jen o to, že pro státní etatismus liberálně morálního marasmu a pádu do otroctví neexistuje alternativa. A ODS potvrdila, že takovou alternativou rozhodně není.

Nevím, kolik špíny, varovných signálů a předzvěstí úpadku je třeba k tomu, aby lidé pochopili, že lidsky udržitelný a kulturně prosperující řád se na trhu nekoupí, že z hlediska důstojného a skutečně svobodného života lidí je zhora jedno, kolik je ponecháno svobody bohatým k ještě většímu zbohatnutí, či kolik je dáno chudým ke spotřebě násilným přerozdělováním, pokud jediným předmětem zájmu je trh sám a z něho pramenící konzum. Kapitalismus a socialismus, obě dvě strany téže liberální mince černají korozí pod běsnící vládou hmoty, peněz a konzumních statků, úží se rozkladným klimatem bezduchosti a čirého kreténství.

Jako volič ODS při posledních parlamentních volbách patřím k lidem, kteří pocítují hořké zklamání. Čekal jsem závan čerstvého vzduchu v zatuchlém prostředí byrokratické mašinérie šňející občana do bezprizorní a individualisticky bezmocné trosky závislé na vůli státu, jeho zákonech a sociálně nivelizujícím násilí. Čekal jsem trend oslabující roli státu v životě lidí, ozdravný proces, který by otevřel prostor nezávislé iniciativě člověka, jeho schopnostem, inteligenci, vzdělání a úctě k pravým hodnotám ověřeným tradicí. Čekal jsem novou politiku, která přestane lidem mluvit do soukromých věcí, do rodiny, do způsobu života. Čekal jsem nápravu legislativní zvůle a nemravného rozhodování soudní moci, čekal jsem návrat smyslu pro spravedlnost, přirozenost, národní svěbytnost, mužný rozum, nadhled a odpovědnost.

Namísto toho jsem byl svědkem arogantní topolánkovské parodie neokonzervativních politiků stříhu amerických jestřábů šikujících svoje kybernetické predátory směrem na východ, jako kdyby radar USA v Čechách byl jediným posláním ODS, po něm ať třeba padne. Státní legislativa a soudnictví prorůstaly stále zběsilejší zaslepeností feminacismu, sociálního a genderového inženýrství, agendami antidiskriminačních opatření a rovných příležitostí v duchu Bursíkovy ženské družiny a slaboduchých výpotků Džamily Stehlíkové. Tradiční rodina se dále rozpadala v bezuzdném plenění svátosti manželské rozvodovými a opatrovnickými soudy postrádajícími poslední zbytky úcty k otci jako hlavě rodiny. Zdravotnictví se chvělo v již tak chabém stavu finanční nouze ve strachu před vytunelováním farmaceutickými

společnostmi.

Jediným zjevným znakem „efektivního státu“ se stala totalitní moc justice řízená zločineckými principy mafiánské organizace a její kladivo na čarodějnice ztělesněné exekutorskou mocí šikanující občany bez ohledu na právo i spravedlnost. Princip presumpce viny se v tichosti vtíral do všech sfér státního dozoru v podobě inkvizice silových resortů, procesně právní a zpravodajské činnosti. Veřejné sdělovací prostředky postupně ztrácely veškerou schopnost vypovídat pravdivě o dění doma i ve světě a dotýkat se opravdu palčivých otázek našeho života i liberálně prohnílého a zkorumpovaného plutokratického systému, jehož obhajování svobody a demokracie proti všem kritikům duchu národoveckého či vpravdě konzervativního je o to hlasitější, čím bezohledněji jsou pošlapávána práva člověka na skutečnou svobodu, čím strmější je náš pád do globální manipulace a otroctví.

Každý hlas nesený v duchu pravé alternativy a její tradiční úlohy směřující k znovunastolení či udržení řádu daného lidskou zkušeností, hrdostí, svébytností a ušlechtilostí, jinými slovy k duchovně aristokratické tradici, byl umlčován, každý opravdu pravý konzervativní pohled na problémy doby se stal cílem ostrakizování, značkování extrémismem, fašismem či nacismem. Vše co nedýchá a nečísí liberálně zkaženým pachem vyprázdněných úst, jalových slov, subjektivní netečnosti, plebejství, myšlenkového narcismu a názorové rozplizlosti zapadlo křikem politického hašteření jako na jarmarku, morální výprodej a trhový boj o moc vynesl na piedestal hloupost stranických hochštaplerů a jejich nohsledů z řad podsvětí.

Darmo mluvit, když si lidská duše zoufá při pohledu na lány lidské průměrnosti, z nichž jako z nepěstěného úhoru ponechaného v plén rovných příležitostí a chtíčů všeho druhu vyrůstají pouze plevelné kultury té nejmenší ušlechtilosti. Těžko pomyslet, kam se vytratil vhled pravých politiků a filosofů, kteří pochopili nutnost obdělávat pole a šlechtit pěstované odrůdy, aby zem vydala svoje plody tam, kde záleží na zdravé prosperitě národa, a ponechat běh věcí vyššímu principu přírody všude tam, kde zkušenost a tradice působí svým přirozeným výběrem.

Jako výsměch všem snahám o sebereflexi z poslední volební porážky vyznívá už pouhý termín, jímž ODS naznačuje svoji obrodu pro příští etapu vládnutí: Hledání liberálně konzervativní politiky. Tak liberální nebo konzervativní? Liberální demokracie nebo aristokracie? Revoluce nebo tradice? Rovnostářství nebo přirozená hierarchie? Anarchie nebo řád? Plebejské instinkty nebo nadhled patricijů? Feminismus nebo patriarchát? Názory v levotě stínů a moci pánů jeskyně nebo pravé vědění a světlo na hoře? Pánové a dámy, chápete vůbec, o čem tady mluvíte?